

Labyrint světa a ráj srdce, Osud rozděluje povolání

A aj, veliká tu síň plná mladého lidu, a po pravé straně sedící zůřivý stařec a držící v ruce veliký měděný hrnec. I viděl jsem, an k němu všickni přicházející přistupovali, a každý do toho hrnce sáhna a cedulku s nějakým písmem vytáhna, hned odebral se do některé ulice města. Jeden s radostí a výskáním běžel, jiný s zármutkem a stýskáním, krouť se a ohlédaje, šel.

I přistoupím blíž a nahlédnu některým do těch cedulek a vidím, že tento vytáhl: *Panuj*, jiný: *Služ*; tento: *Rozkazuj*, jiný: *Poslouchej*; tento: *Sud'*, jiný: *Bojuj*, etc. I divím se, co to jest. Všežvěd mi dí: „Tu se povolání a práce rozdělují, k čemu se kdo v světě dáti má. Ten pak správce nad losy slove *Osud* (regent), od něhož každý do světa vcházející instrukcí tímto způsobem vzítí musí.

V tom do mne Mámil z druhé strany drbne, abych také sáhl. Já prosil, abych nucen nebyl něčeho takového, chytit se prvního, co poručiti mi. Nejprv poznati a prohlédnouti, toť zájem můj. Ale povědino mi, že to bez vědomí a dovození pana regenta, Osuda, býti nemůže: takž já k němu přistoupě, pokorně žádost svou přednáším, já že jsem s tím oumyslem přišel, abych sám všecko prohlédl, a teprv, co by se mi líbilo, sobě vybral.

On odpověděl: „Synu, vidíš, že toho jiní tak nečiní, ale co se jim podá neb naskytne, toho se drží. Však, poněvadžs toho tak žádostiv, dobře.“ Napsal cedulku *Spekulare* (to jest *Dívej se* neb *Zpytuj*), dal mi ji a pustil mne.